

**KONEC
ANEB
ZAČÁTEK**

motto

EDNA NOVÁ

Konec aneb Začátek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Edna Nová
Konec aneb Začátek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**KONEC
ANEB
ZAČÁTEK**

EDNA NOVÁ

Praha 2022

ÚVOD

SMRTABU je alternativní bulvárek pro pokročilé. Pokročilé, tím míním hlavně rádoby intoše, takové, jako jsem já. A pro ty, kteří kladně odpoví na následující otázky: „*Blesk* vás pobuřuje? *Extra* není dost extra? *Super Šíp* příliš zasahuje?“ Pak jste tu správně! Vítejte, plátek SMRTABU uspokojí vaše voyeurské ambice, můžete si s ním i vyblejsknout nějaké krásné, líbezné selfie a nebát se, že vás vaši vzdělaní partajníci pomluví, však jde o knihu, záruku kvality! Autorka je studovaná a využila i slovník synonym! To víte, ten to jistí, abyste si díky přebujelé slovní zásobě přišli dost výjimeční a exkluzivní, žádná hloupá masa.

SMRTABU, takový obyčejný příběh zrození a zániku. Něco, co se dotýká naší podstaty. Nebanálně banální story o smrti, dalo by se říct. Jenže

tuhle story ženu do extrému, tak jak to umím jenom já, svléknu se z kůže, vyexhibuji všechny své myšlenky, položím je na oltář pokleslé novinářině. Jsem sama sobě největším paparazzi, kam se na mě hrabe kdejaký zkrachovalý pisálek. Neponechám na sobě ani cár čisté kůže, vše sloupnu, oddrolím, vyplivnu na vás všechny své pocity. Zpověď, ve které se přímo rochním, rochním se v bahně své upřímnosti, což zní teda monstrózně vzletně... Konfesní čili zpovědní literatura, psali o Sylvii Plathové, o mé inspiraci, o mé hrdince. Ano, předvádím vám tady náramný striptýz, do mozku mám zaraženou klávesnici a ta bez milosti zaznamená vše, nic jí neunikne. Kdybych psala brkem či perem, nepochybně by ten nástroj zabodnutý v mé hlavě měl poetičtější říz. Jenže kdo dnes čte poezii? Tudíž se spokojíme s prózou. Cynik ve mně na to: „Hej, to je teda úroveň, takový lascivní tyjáter sebeobnažování.“ Vydat se lidem zcela všanc, jo, zde by se mohlo projevit mé nadání. Navíc, přiznejme si to, vždy nás láká, když se ztrapní někdo druhý. A ten druhý, to jsem nyní já.

Ta kniha je také kruhem, jenž zaznamená těhotenství, velmi krátce život, a hlavně smrt. Před-

stavuje kruh, na který se nabalují slova a zážitky jako na sněhovou kouli, není to lineární příběh, nemůže být.

V románech oceňuji, když si postavy jen tak mimochodem odskočí uvařit kafe, nebo ještě lépe pijou espresso v kavárně a vedou děsně moudré řeči. Během celého psaní chlastám kafe jako pominitá. Autorství této knihy plně přísluší směsi Honduras. Nechť vzkvétá její sláva! A naopak nenávidím romány, které obsahují více než deset postav, sice dost adorují Dostojevského, ale musí to být asi jen nějaká další má ujetá póza, neboť obvykle se začínám ztrácet u páté postavy. Nebojte, tady je jen Josef, jeho syn (tedy můj muž, z něž jsem v knize učinila postavu Muže), smrt a já. Nemilostný čtyřúhelník. Ostatní lidé se ztrácejí ze zorného pole, jsou daleko prostоровě i časově, nezní mi v hlavě, nezní v tónech SMRTABU.

Josefova syna, Muže, jsem poznala jako citově vyprahlá mumie, totálně zdeptaná ze vztahů, troška před exitem. Abych objasnila své „mírné“ vztahové rozčarování, přiblížím vám trochu ty své dva chlapáky, pány borce, co jsem přechod-

ně pojala za muže. Ze vztahu s předposledním týpkem si pamatuji pouze závěr – jak mě brutálně vytáhl z postele za pačesy, když si o půl čtvrté ráno ožralý dotáhl do bytu nějakou couru. Chomáč mých vytržených vlasů se mu přilepil na dlaň, na dlaň upatlanou od jejích vnitřních šťáv nejspíše. Zpomalený záběr: on ten přilepený chomáč nesvedl dostat ze sebe, přetahoval se s ním, pak jej vítězoslavně a s odplivnutím zahodil a zadupal. A já v ten okamžik vyběhla z pokoje, s peněženkou a mobilem, a pádila sakra rychle pryč, protože tady nešlo jen o vlasy, ale o život. To bylo naše poslední setkání.

A ten, co přišel po něm, ten mě zničil snad ještě víc. Jednou řekl: „Tak zítra si zavoláme.“ A od té doby ticho. Po třech měsících vztahu! Poté, co jsem za ním docházela do nemocnice, protože chudinka stonal a já nepečující, já si hrála na pečovatelku. Od jeho matky jsem se později dozvěděla, že je konec, že neleží nikde mrtvý, že jediná odepsaná jsem tady já. Po těchto a dalších kotrmelcích, po těch vztahových výmolech, jsem to s chlapy chtěla utnout, definitivně vzdát a lebedit si v nějaké staropanenské alternativě, nekonečné odyseji s kočkama a teplým čajem.

Ale on, Muž, Josefův syn, mě zachránil. Přišel a dal mi vše, co jsem tak postrádala. Nasýtil mě svým citem po okraj. Odpusťte mi přehnaný emoční patos, ale já byla tak moc v lóji, že jen ten patos vyjádří, jak tragické to celé bylo. S Mužem to šlo rychle, zasvěcení a chytré hlavy dí, že až příliš rychle. Do měsíce jsme spolu bydleli. Ale já to vítala. Ach, konečně někdo, kdo nečeká dvě stě let na společné sestěhování! Někdo, kdo řekne: „Tak pojď.“ A já jdu jako pološílená zombie po krvavém mase. Ale kdybych nepoznala všechny ty lúzry, ty podivné existence, co nemají ani na nájem, co živoří s deseti dalšími, co se bojí žen a závazků, tak bych si Muže ani nevážila, brala bych to jako normálku, jako běžnou věc, „oukej, další seriózní chlap v mém životě“, nezasloužený dar z nebes, něco jako milionový jackpot v loterii pro miliardáře. Jenže já je poznala, takže díky nim teď dokážu ocenit kvalitu normálna! Ještě zpětně mohu blahořečit svým ex, ex před exoty. Blahořečím vám, Ruse, Inde, Čechu!

S obsesí sbírám Lego Duplo. S dvojitou obsesí piju kafe. S trojitou obsesí zachycuji své sny a podoby lásky. Největší obsesí je SMRTABU.

PRVNÍ SETKÁNÍ

SMRTABU lze také chápat jako zvrhlý monolog o smrti od labilní ženské na rodičáku. Každý den s malými dětmi, vleklý a úporný, vnímám jako pomalé, couravě táhlé umírání. Nic nás nepřibližuje smrti více než vlastní děti, pravil někdo někdy někomu někde. Ty dny se zdají nekonečné, přitom jsou drsně krátké, uplynou a nezůstane nic než jen neurčitá, nakyslá pachuč roztrpčení, že to byl sakra kvapík. Paradox paradoxů. Přestanu psát a čumím na knihu na svém improvizovaném nočním stolku *Jak nevychovat dítě s pocitem méněcennosti?*. To je prosím všeříkající, nahlas se uchechtnu, víc netřeba dodávat. Cítím se méněcenná pro svou nepřetržitou únavu, dnes a denně, ale je to přiznaný pocit, se kterým bojuji, takže z hlediska psychoterapie je

prosím vše v pořádku, hezky pěkně cajk. Terapeut by zaplesal.

Na facebookové skupině začínajících spisovatelů se klábosí o ledasčem, jedním okem to sem tam sleduji. Co mi ovšem rozšíří obě oči přímo kolosálním úžasem, je diskuse o tom, že jedna autorka napsala román za osm dnů. Ty brádo, Josefe, ty jsi umíral, já rodila děti, teď to tady smolím po větách několik měsíců, tyhle stránky jsou výsledkem tolika let, ale nějaká ženská si sedne a za osm dnů to ze sebe dostane! Zázrak, nebo jasný fiasko. Docela z toho propadnu malé depce, úplné depince, tak jdu a vyplivnu ze sebe alespoň tenhle odstavec, který to celé třeba zachrání.

První setkání s Mužovými rodiči je stejně trapácké, jak už to tak běžně bývá zvykem. Náhodné a krátké. Střetneme se u Muže doma, z práce jsem odešla dříve, než jsem plánovala. Přílišnu rozrucchaná, s hlavou plnou cizích pohrom. Jeho rodiče vypadají jako cirkusové, tragikomické duo. Ona, snad dvacet kilo, střízlík střízlíků, neposedný čertík na pružině, stále něco mele, rychle drmolí. On, Josef, o sto kilo více, o tři hlavy vyšší, břichatý

a rozložitý, s rukama od parkinsona neklidnými a se ztěžklým jazykem po lécích, hovoří pomalu, hledá vhodná slova, která mu nemoc vyžrala z paměti. On se omlouvá, za co nemůže. Ona sebevědomě tančí po kuchyni. Zoufale s nimi chci vycházet, tak moc chci patřit mezi ně. Proč? To kvůli Muži chci náležet všemu, čemu náleží on. Proto jsem jako parodie snaživky, vlezle nesnesitelné třídní šprtky. Až později, s odstupem pochopím, jak malicherně hloupá šprtka jsem byla. Rodiče už dávno nejsou on, nejsou pro něj vesmírem, a on se spokojí, když s nimi budu tak nějak vycházet, žádné dokonalé splnutí se konat nemusí.

Ptají se mě na práci. Jo, kdybych tak byla učitelkou, účetní, umělkyní. Ale jsem sociální pracovnice, terapeutka, konzultantka v „poradenství pro rodiny“ s přiznanými či nepřiznanými problémy. Mou pracovní náplní je tvářit se, že jsem hodná teta, jenže pak někdy musím být zlá potvora; ohlašovat na policii, na sociálku všechny nešvary. A s každou další rodinou doufám a žadoním: přihrajte mi nějaký méně závažný případ, dohodte mi famílii, ve které není násilí věcí běžnou. Snažím se potenciální tchyni